

ΘΕΜΑ:

ΑΠΟΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

ΟΜΙΛΙΑ ΧΑΡΙΤΙΝΗΣ ΣΕΦΑ

ΒΑΠΤΙΣΜΑ – ΧΡΙΣΜΑ

Μέσα στις παραδόσεις των λαών το νερό συμβολίζει την αρχέγονη ουσία, από όπου γεννιούνται όλες οι μορφές κι όπου πάλι επιστρέφουν, με την παλινδρόμηση ή τον κατακλυσμό. Υπήρξε στην αρχή και επανέρχεται στο τέλος κάθε κοσμικού ή ιστορικού κύκλου. Στην κοσμογονία, στο μύθο, στο τυπικό, στην εικονογραφία, το νερό εκπληρώνει την ίδια αποστολή, προηγείται κάθε μορφής και στηρίζει κάθε δημιουργήμα. Κάνει δηλαδή ό,τι ακριβώς κάνει και η ψυχή.

Το νερό αποτελεί την υλική μορφή της ψυχής του πλανήτη και ως στοιχείο αναλογεί στην παγκόσμια Ψυχή της δημιουργίας. Ως ψυχή λοιπόν φέρει μήμη. Γι' αυτό το στοιχείο αυτό έχει την ιδιότητα να ενεργοποιείται ή να δυναμοποιείται, να εμποτίζεται και να σφραγίζεται από Πνευματικές ποιότητες, δηλαδή να αγιάζεται. Οπότε το νερό αποτελεί έναν ιδανικό φορέα στο υλικό επίπεδο πνευματικών δυνάμεων και ενεργειών, οι οποίες εξαγνίζουν, αποκαθαίρουν και ευλογούν.

Το Βάπτισμα έχει την πρώτη τάξη στα Μυστήρια ως αρχή των υπολοίπων Μυστηρίων αλλά και της εν Χριστώ Ζωής, επειδή Νομοτελειακά υπάρχει αναγκαιότητα πρώτα να βαπτισθεί ο άνθρωπος και έπειτα να δεχθεί ή να ενεργήσει τα υπόλοιπα Μυστήρια.

Η μήμη του βαπτίσματος του Ιωάννη αποτελείτο από τέσσερις πράξεις, οι οποίες λάμβαναν χώρα κατά διάφορα χρονικά διαστήματα. Η πρώτη πράξη ήταν είδος τελετής, κατά την οποία ο εισερχόμενος υποβάλλετο σε επισταμένη εξέταση του χαρακτήρα του και υποχρεωνόταν εντός ορισμένου χρονικού διαστήματος να απαρνηθεί όλες τις κοινωνικές του πράξεις, εκείνες οι οποίες τον ωθούν να διακρίνει τον εαυτό του από τους ομοίους του, να υπηρετεί μόνο το άτομό του, να μη μεριμνά περί του πλησίον του και να μη καθιστά την συνείδησή του ελεύθερη. Τον δίδασκαν ότι αυτού του είδους πράξεις είναι εμπνεύσεις των κακοδαιμόνων, οι οποίες σκοπό έχουν να κρατούν την ανθρωπότητα σε σύγχυση και διαφθορά. Έπρεπε λοιπόν, ο μούμενος και μέλλων να βαπτισθεί, να τις απαρνηθεί και να ομολογήσει ότι υπήρξε ασυνείδητο όργανο των πονηρών θεοτήτων.

Στην δεύτερη πράξη, μετά την απάρνηση και την ομολογία του αυτή, ο μούμενος οδηγείται γυμνός επί του μυστηρίου του βαπτίσματος και βυθιζόταν στο νερό. Το νερό αυτό προηγουμένως το εξηγίαζαν δια μεταγγίσεως ζωικών δυνάμεων, οι οποίες σκοπό είχαν να παρεμποδίσουν την προς αυτό είσοδο πονηρού πνεύματος. Με τον τρόπο αυτό ο μούμενος ενισχύονταν βαπτιζόμενος δια ιερών δυνάμεων, οι οποίες περιέβαλον το πνεύμα του και το ανάγκαζαν να προχωρήσει σε εκδήλωση αρετής και αγάπης προς τους ομοίους του.

Στην τρίτη πράξη, οι μούντες επέτασαν δια της θέλησής τους κάθε πονηρό πνεύμα να εγκαταλείψει τον μούμενο, διότι οι ανθρώπινές του πράξεις πλέον δεν υπηρετούν κανένα σκοπό τους. Σε αυτό το σημείο μεταχειρίζονταν τυπικά εξορκισμού του Σολομώντα, δια των οποίων οι δαίμονες υπεβάλλοντο σε τιμωρία και εγκατέλειπαν το προς τους ανθρώπους μισαρό τους έργο. Και στο σημείο αυτό της μύσεως ο Σολομών ανεδείχθηκε μέγας. Οι εξορκισμοί του

υπήρξαν το φόβητρο παντός πονηρού. Αλλά η τελετή αυτή έπρεπε να λαμβάνει χώρα σε ορισμένη ώρα. Και αυτό ακριβώς ήταν το μυστήριο της δύναμης των εξορκισμών.

Στην τέταρτη πράξη, ο μούμενος εχρίετο δια ιερής ουσίας, η οποία πλέον προκαλούσε την βοήθεια των αγαθών πνευμάτων υπέρ των μουμένων. Η ουσία αυτή ήταν μείγμα πολλών άλλων ουσιών, τις οποίες μετά επισταμένης επιτηδειότητας συνέλεξαν και χρησιμοποιούσαν. Οι αποτελούσες την Θεία αυτή ουσία, ουσίες, προέρχονταν και από το ζωικό βασίλειο και από το φυτικό βασίλειο και από το βασίλειο του νερού και από το ορυκτό βασίλειο. Τέσσερα πλάσματα Θείων Ουρανίων επιρροών αποτελούν αυτήν. Πρώτευαν του Ήλιου και της Σελήνης. Το ορυκτό και ζωικό της Σελήνης, το φυτικό και ζωικό του Ήλιου. Σε αυτά τα μυστήρια βαπτίσθηκε και χρίστηκε και ο Ιησούς. Πριν από αυτό και πριν δημιουργηθούν τα μυστήρια αυτά του Ιωάννη, ο Ιησούς συνεμυήθη μετά του Ιωάννη υπό του Ζαχαρίου στα μυστήρια του Σολομώντος.

«Εγώ χρειάν έχω υπό σου βαπτισθήναι και συ έρχη προς με;» (Ματθ. Γ', 14).

Προορισμός του Ιωάννη ήταν να βαπτίσει τον Υιό Λόγο εκπροσωπώντας τον άνθρωπο, κάτι που δεν θα μπορούσε να κάνει ο οποιοσδήποτε, ήταν λοιπόν εντεταλμένος παρά Θεού και όμως η διάνοιά του τον περιόρισε όπως φαίνεται τη στιγμή της προσέλευσης του Ιησού στον Ιορδάνη. Όμως το Πνεύμα που πάντα ήταν προς το Θεό, ως ο ίδιος ο Θεός, αμέσως κατέδειξε τη διαφορά, απαντώντας δια του στόματος του Ιησού: «Άφες άρτι, ούτω γαρ πρέπον εστίν ημίν, πληρώσαι πάσαν δικαιοσύνην» (Ματθ 3,15). Το Πνεύμα γνωρίζει το Νόμο και υπακούει, γιατί ο Νόμος προέρχεται από Αυτό. Έτσι πληρούνται πάσα δικαιοσύνη.

Για το βάπτισμα, που καθιερώθηκε από τους Αποστόλους για την κάθαρση του ατόμου από το ρύπο της αμαρτίας: «Μετανοήσατε και βαπτισθήτω έκαστος υμών επί τω ονόματι Ιησού Χριστού εις άφεσιν αμαρτιών. και λήψεσθε την δωρεάν του Αγίου Πνεύματος» (Πράξ. των Αποστόλων Β', 38) στα Βυζαντινά χρόνια μας δίνει αρκετές λεπτομέρειες ο λαογράφος μας Γ. Σπυριδάκης. Σύμφωνα με τον κανόνα της Ορθοδόξου Εκκλησίας η τελετή του βαπτίσματος είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την τελετή του Αγ. μύρου, για τις ευχές τις λεχόνες ύστερα από τον τοκετό, την ονοματοθεσία του βρέφους μετά από οχτώ μέρες και το σαράντισμα της λεχόνας οπότε γίνεται και η επίσημη είσοδος της στο ναό. Όλες αυτές οι προεισαγωγικές ιεροπραξίες καθιερώθηκαν σταδιακά κι οπωσδήποτε μετά το 347 μ.Χ.

Τα λεγόμενα και τα δρώμενα στην τελετή του βαπτίσματος διαγράφονται στο Μικρό Ευχολόγιο. Αναλυτικότερα:

Τόπος τελετής: τελετή του βαπτίσματος γίνεται στο ναό.

Δρώμενα: Τα δρώμενα είναι πολλά και έχουν την εξής σειρά:

Η Κατήχηση και οι Εξορκισμοί

Ο μέλλων να βαπτιστεί είναι ασκεπής, ξυπόλυτος, χωρίς ζώνη και ημίγυμνος, με τα χέρια κάτω και στραμμένος ανατολικά. Ο ιερέας του διαβάζει μια ευχή κι αφού τελειώσει δίνουν το όνομα στο νεοφώτιστο. Ύστερα, του φυσάει τρεις φορές στο πρόσωπο και τρεις φορές του σφραγίζει το μέτωπο και το στήθος και βάζοντας το χέρι του πάνω στο κεφάλι του τού διαβάζει μια ευχή.

Στο τέλος της ευχής ο ιερέας φυσάει πάλι τρεις φορές το στόμα, το μέτωπο και το στήθος του νεοφώτιστου για να διώξει κάθε κακό πνεύμα διαβάζοντας συνάμα ορισμένα λόγια. Αφού τελειώσει τις φράσεις εκδίωξης των πονηρών πνευμάτων, ο ιερέας στρέφεται δυτικά με τα χέρια υψωμένα και καλεί το νεοφώτιστο να αποτάξει το σατανά και τα έργα του και να συνταχθεί με το Χριστό και στην ερώτηση του ιερέα «και πιστεύεις αυτώ» ο νεοφώτιστος απαγγέλλει το «Πιστεύω». Σήμερα, βέβαια, η βάπτισμα γίνεται σε μικρή ηλικία οπότε είναι αναγκαίος ο θεσμός του ανάδοχου, ο οποίος δίνει τις ανάλογες κάθε φορά απαντήσεις. Στα πρώτα χρόνια υπήρχαν οι κατηχούμενοι.

Ακολουθία του Βαπτίσματος

Ο ιερέας φορώντας λευκή ιερατική στολή και επιμανίκα., κι αφού ανάψουν όλα τα κεριά παίρνει το θυμιατό και θυμιατίζει κυκλικά και προσκυνάει. Αφού αναγνώσουν τις ευχές σφραγίζει και φυσάει τρεις φορές το νερό διαβάζοντας και μια ευχή. Ύστερα. φυσάει και σφραγίζει τρεις φορές το δοχείο με το μύρο κι ύστερα το λάδι.

Διαβάζει πάλι μια ευχή κι όταν τελειώσει παίρνει το δοχείο με το λάδι και καταχέει τρεις φορές την κολυμβήθρα. Ακολουθώς ο ιερέας με το λάδι χρίει τον νεοφώτιστο στο στήθος, στη μύτη, στο στόμα, στα αυτιά, στα πόδια - γόνατα και πατούσες στα. Χέρια και μετάφρενα. Όταν χρισθεί όλο το σώμα ο ιερέας παίρνει το μωρό, το στρέφει ανατολικά και όρθιο το βαπτίζει τρεις φορές στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.

Πλένεται ο ιερέας και ντύνει και το μωρό πάλι στο όνομα της Αγίας Τριάδας. Ακολουθεί μια ευχή, μετά το τέλος της οποίας ο ιερέας χρίει το βαπτισθέντα με Άγιο Μύρο κάνοντας τον τύπο του σταυρού, στο πρόσωπο, στα μάτια, στους μυκτήρες, στο στόμα, στα αυτιά, στο στήθος και τα πόδια.

Ύστερα ο ιερέας κι ο ανάδοχος που κρατεί στην αγκαλιά του το μωρό περιφέρονται γύρω από την κολυμβήθρα. τρεις φορές ψέλνοντας το: «Όσοι εις Χριστών εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε».

Αναγιγνώσκεται ο Απόστολος, το Ευαγγέλιο και οι ευχές κι αφού ο ιερέας με την άκρη του φορέματος του παιδιού που τη βρέχει με καθαρό νερό, ράνει το παιδί και διαβάσουν και τις ανάλογες ευχές, τελειώνει το μυστήριο.

Σχολιάζοντας ο Καλλίνικος τα δρώμενα στο μυστήριο του βαπτίσματος, παρατηρεί:

- **Επικλήσεις:** Γίνονται για την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος για να μετατρέψει το κοινό νερό σε «αφθαρσίας πηγή».
- **Γύμνωση:** Απομίμηση του Χριστού που πάνω στο σταυρό ήταν γυμνός και υπενθύμιση της γύμνιας του Αδάμ και της Εύας.
- **Επάλειψη με λάδι:** Σαν αθλητής εισέρχεται σε καινούργιο στάδιο ζωής.
- **Χειραγώγηση:** Το μικρό προσάγεται στην κολυμβήθρα, όπως ο Χριστός από το σταυρό στο μνήμα.
- **Κατάδυση:** Πρέπει να γίνει τρεις φορές - τρία τα πρόσωπα της Αγ. Τριάδας - και να είναι ολοκληρωτική.

Η Θυσία του Ιησού δώρισε στον άνθρωπο τη δεύτερη γέννηση και το Βάπτισμα είναι το Μυστήριο εκείνο, μέσω του οποίου ο άνθρωπος αποδεσμεύεται από το προπατορικό αμάρτημα και τον αιώνιο θάνατο. Το Βάπτισμα είναι η αρχή της ανοικοδόμησης του Αχειροποίητου Ναού στην Ψυχή του ανθρώπου και η εκκίνησή του στο Δρόμο της Θέωσης.

Ο Λόγος εκχέεται στη συνείδησή του και αρχίζει να αναγνωρίζει την Αλήθεια. Ονομάζεται και Φώτισμα επειδή φωτίζει, Λουτρό επειδή αποπλένει τους ρύπους της Ψυχής, και Θεία Παλιγγενεσία επειδή γινόμαστε δι' αυτού Αδελφοί εν Χριστώ, συγκληρονόμοι της Βασιλείας των Ουρανών. Με το Βάπτισμα ο άνθρωπος ενδύεται Χριστό και καλείται να γίνει σύμμορφος του Σώματος της Δόξης του Χριστού.

Το Μυστήριο του Βαπτίσματος ολοκληρώνεται σταδιακά μέσα στον άνθρωπο, ανάλογα με το σκαλοπάτι της εξέλιξης που βρίσκεται. Ο άνθρωπος απεκδύεται τον παλαιό άνθρωπο και ενδύεται Χριστό, δηλαδή αρχίζει να εργάζεται σύμφωνα με τη Θεία Νομοτέλεια και να καταδεικνύει υπακοή στο Θέλημα του Πατέρα, όπως έμπρακτα ο Λόγος Χριστός κατέδειξε επί Γης. Αυτή είναι και η εσωτερική έννοια της απέκδυσης και της εκ νέου ένδυσης του βαπτιζομένου.

Όπως κάθε Μυστήριο, διέπεται από Τριαδικότητα λειτουργιών και γι' αυτό στην αρχή διέπεται από τη λειτουργία της Κάθαρσης και ακολουθεί η Φώτιση, η παροχή Φωτός ως δωρεά

του Θεού. Η Κάθαρση-Φώτιση αποσκοπεί στον πνευματικό εμπλουτισμό του βαπτιζομένου για την αναγέννησή του και εξωτερικά τελείται όταν ο ιερέας φυσά τρεις φορές στον άνθρωπο που βαπτίζεται. Όμως αυτό το τυπικό δίχως ουσία Αλήθειας που βιώνεται, δεν είναι αρκετό για να επιτελεστεί αληθινή Βάπτισμα που ενέχει τριαδικότητα λειτουργιών. Η τρίτη τελειοποιητική λειτουργία επιτελείται με την ενσυνείδητη συμμετοχή του πνεύματος του βαπτιζομένου. Η πρώτη παροχή Θείου ρεύματος ενεργοποιεί τον Πρώτο Άνθρωπο Αδάμ, ο οποίος εγένετο εις Ψυχήν ζώσαν, το δεύτερο τον έσχατο Αδάμ που εγένετο εις Πνεύμα ζωοποιούν, το τρίτο και τελειωτικό την ολοκλήρωση του Ανθρώπου Λόγου, την επανάκτηση της Τριαδικότητάς του ως Θεός εν Δόξει Πατρός. Τα τρία βουτήγματα στο νερό φανερώνουν επίσης την Τριάδα σε σχέση με την εκδήλωση και γι' αυτό όπως ο Πατέρας εμφύσησε την πνοή Του στον άνθρωπο, έτσι συμβολικά κατά τη Βάπτισμα ο ιερέας χρησιμοποιεί την πνοή του τρεις φορές.

Το τελειωτικό μέρος του Βαπτίσματος, που είναι η πραγματοποίηση της Χριστογένεσης μέσα του, συντελείται όταν ο άνθρωπος καταδείξει έμπρακτα την υπακοή του στους Νόμους του Πατέρα, αξιοποιώντας τη Θεία Δωρεά που δέχθηκε. Αυτή η εσωτερική κατάσταση αναγέννησης του ανθρώπου, που συντελείται μέσα από ενσυνείδητες προσπάθειες, διακαή πόθο και αγώνα να διεκδικήσει την Βασιλεία των Ουρανών, συμβολίζεται από τα τελευταία στάδια του Μυστηρίου του Βαπτίσματος και της εξωτερικής τέλεσής του.

Ο ιερέας ευλογεί το νερό της κολυμβήθρας, που συμβολίζει το σπήλαιο της γέννησης, την Θεία Μητέρα, στο όνομα της Αγίας Τριάδος, το φυσά τρεις φορές και το σταυρώνει, φανερώνοντας ότι χωρίς σταυρό-θυσία δε συντελείται τίποτα Θείο. Έπειτα φυσά το λάδι, που συμβολίζει το Θείο Έλεος, και με αυτό μεταφέρει το Έλεος του Πατέρα, σταυρώνοντας το μέτωπο, το στήθος, την πλάτη, τα αυτιά, το στόμα, τα χέρια, τα πόδια και όλο το σώμα του βαπτιζομένου, ώστε να μεταφερθεί το Έλεος στο νου, την καρδιά και τη συνείδηση του ανθρώπου, για να ακούει το Θείο Θέλημα, να ομολογεί την Αλήθεια, να εργάζεται με Αρετή και να βαδίζει ως Πνευματικός αθλητής στο δρόμο της επιστροφής στον Πατέρα. Έπειτα λέει «βαπτίζεται ο δούλος του Θεού» και όχι «βαπτίζω», υποδηλώνοντας ότι βαπτίζεται με τη θέλησή του από το Πνεύμα του Θεού. Ο άνθρωπος όμως που έχει κληθεί στο Έργο της Δευτέρας Παρουσίας για να εκδηλώσει το Θείο Εαυτό του, ανάλογα με την ποιότητα και την καθαρότητά του, είναι δυνατόν να ακούσει το ρήμα βαπτίζω ή εμβαπτίζω σε πρώτο πρόσωπο μέσα του, επειδή τον βαπτίζει ο ίδιος ο Εαυτός του «εν Πνεύματι Αγίω και Πυρί». Ακολουθούν εξωτερικά οι τρεις καταδύσεις στην κολυμβήθρα, η αναγέννηση εν Χριστώ, το χρίσμα με το Άγιο Μύρο, ώστε να λάβει Χριστό και το κούρεμα σταυροειδώς, που συμβολίζει την απόρριψη κάθε άνομου λογισμού, την ταπεινοφροσύνη και τη θυσία, καθώς ρίχνει τις τρίχες στο νερό. Η Βάπτισμα στη νηπιακή ηλικία καθιερώθηκε από το φόβο πρόωρου θανάτου και τον κίνδυνο να αποχωρήσει ο άνθρωπος ασφράγιστος.

Το Βάπτισμα επομένως συντελείται ολοκληρωμένα μόνο με την ενσυνείδητη συμμετοχή του ανθρώπου και δεν εξαρτάται από την τυπολατρία των συμβόλων, αλλά από τον πόθο της ψυχής για αναγέννηση. Διότι η Χριστογένεση, η δεύτερη γέννηση που εισάγει τον άνθρωπο σε ένα νέο σκέπτεσθαι εις Νου Χριστού, το πρώτο αληθινό βήμα προς τη μεταστροφή του Ανθρώπου στην Αλήθεια, μόνο ενσυνείδητα είναι δυνατόν να συντελεστεί. «Αν μη τις γεννηθεί εξ ύδατος και πνεύματος ου δύναται εισελθείν στην Βασιλεία των Ουρανών».

Το νερό και η φωτιά είναι και τα δύο σύμβολα εξαγνισμού. Η φωτιά συμβολίζει τον εξαγνισμό με το μέσο της κατανόησης ως την πιο πνευματική μορφή: το φως, την αλήθεια. Το νερό συμβολίζει τον εξαγνισμό του πόθου ως την ανωτάτη μορφή του: την καλοσύνη. Το νερό είναι το σύμβολο του εξαγνισμού του χαρακτήρα.

Το Μυστήριο του Φωτίσματος της Βάπτισμας συνδέεται με τα Θεοφάνια και το Μυστήριο του Αγιασμού. Η Βάπτισμα Πυρός εξ Ύδατος και Πνεύματος και η εσωτερική αναγνώριση της Υιότητας σηματοδοτεί την εκκίνηση Έργου ταυτενέργειας με τον Παράκλητο το Πνεύμα της Αλήθειας. Η Εξέλιξη, για τον άνθρωπο, είναι αυτόβουλη και ενσυνείδητη, και συνίσταται

στην πραγμάτωση μιας αλυσίδας μεταμορφώσεων, υλικών, ψυχικών και πνευματικών, που σκοπό έχουν να τον επαναφέρουν στην Θεία τελειότητα, την ταύτισή του με τον Λόγο την οποία λησμονεί ή έπαψε να ενεργοποιεί ενσυνείδητα.

Ο άνθρωπος όμως βαπτίζεται πραγματικά στο Όνομα του Χριστού, δια του Αγίου Πνεύματος του Θεού, όπως και το Βάπτισμα του Ιησού από τον Ιωάννη, επισφραγίζεται με την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος εν είδει Περιστεράς και με τη διακήρυξη της Θείας Υιότητάς Του από τον Ουράνιο Πατέρα. Επομένως για να καταστεί ο άνθρωπος ένα πνεύμα με το Χριστό, είναι απαραίτητο όχι μόνο να βαπτισθεί στο Όνομά Του εξωτερικά, αλλά να βιώσει συνειδητά τη δια Πνεύματος αναγνώριση της Υιότητάς του από τον Πατέρα μέσα του. Η πίστη στο Χριστό δεν είναι τυπική αποδοχή του Ευαγγελικού μηνύματος, αλλά ολοκληρωτική μεταστροφή ζωής που καταλήγει στην αίτηση του βαπτίσματος, που είναι το Μυστήριο της Πίστεως.

Η Θεία Μητέρα είναι το Άπειρο Ιερό Σκεύος, ο κρατήρας της Βάπτισης, που συμβολίζει την παρουσία της Παρθένας Ψυχής. Το νερό είναι το διάμεσο μορφοποίησης, δηλαδή ο νους. Επομένως η κολυμβήθρα είναι γεμάτη με Νου Χριστού, στον οποίον εμβαπτίζεται ο άνθρωπος για την Παρθενοποίηση της Ψυχής του. Τα τρία βουτήγματα στο νερό, τον Χριστικό Νου, είναι εμβάπτιση στην Παρουσία της Θείας Μητέρας και ανάδυση της Παρθενοποιημένης Ψυχής, μέσω της οποίας συντελείται η Χριστογένεση, η αποκατάσταση στη Βασιλεία των Ουρανών, η ένωσή του με τον Ένα Τέλειο Άνθρωπο Λόγο τον μη εκπεσόντα και η δυνατότητα του να καταστεί Θεός. Με τις τρεις καταδύσεις λοιπόν του Βαπτίσματος, συμβολίζονται οι τρεις ημέρες Ταφής του Χριστού και με τις τρεις αναδύσεις, η Ανάσταση, Ανάληψη και εγκατάστασή Του στη Βασιλεία των Ουρανών. Το εις Χριστόν Βάπτισμα φανερώνει την ουσιαστική μεταστροφή του νου του από το Νόμο της Ανταπόδοσης, στο Νόμο του Ελέους. «Ου γαρ εστέ Νόμου αλλ' υπό Χάριν», δε συντελείται λοιπόν προς άφεση αμαρτιών μόνο, όπως του Ιωάννη της Πρώτης Παρουσίας, αλλά και ως Δωρεά Θεού και πράξη υιοθεσίας με την αναγνώριση της Υιότητάς του.

Όπως λοιπόν για το εξωτερικό βάπτισμα είναι απαραίτητη η κολυμβήθρα, το ιερό δοχείο και το νερό, για το αληθινό εσωτερικό βάπτισμα, για να εισαχθεί ο άνθρωπος στην Αλήθεια της Υιότητάς του, είναι απαραίτητο να αποδεχθεί τη Θεία Μητέρα, που κατά το Μυστήριο του Βαπτίσματος εκδηλώνεται όχι ως ιερό σκεύος, αλλά όπως και κατά τη Βάπτισή του Ιησού «εν είδει περιστεράς». Η Παρθενοποίηση της Ψυχής είναι εφικτή με τη συνειδητή ένωση της Ψυχής και του Πνεύματος του ανθρώπου δια του Αγίου Πνεύματος. Γι' αυτό το Μήνυμα της Χριστοποίησης και Θέωσης του Ανθρώπου, η εκδήλωση της Δευτέρας Παρουσίας του Χριστού μέσα στον Άνθρωπο, είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την ανάδειξη της Γυναίκας Ψυχής και προϋποθέτει συνειδητή πορεία Μαθητείας και αγώνα.

Η αποκατάστασή μας βιώνεται μέσα από μια εσωτερική υπενθύμιση. Ενθυμώ-τείθειμι, δηλαδή μαθαίνω στην καρδιά μου. Είναι το βούτηγμα του Νου μέσα στην Καρδιά για το οποίο μιλούσαν οι μυστικιστές του Χριστιανισμού, οι λειτουργίες του εσωτερικού χριστιανισμού. Ο δρόμος που συνδέει την καρδιά με το νου είναι ο Ιορδάνης και εκεί ο Βαπτιστής βαπτίζει το Χριστό. Η βάπτισή γίνεται στο ύψος του λαιμού, καθώς ακούγεται η φωνή του Πατέρα «ιδού ο Υιός Μου ο Αγαπητός», ενεργοποιείται ο Θεός Λόγος στον άνθρωπο. Κατεβαίνει λοιπόν ο Χριστός, χωρίς ακόμα να έχει αναγνωριστεί και συναντιέται με τον Ιωάννη στο Θείο ρεύμα της ζωής στον Ιορδάνη και εκεί βαπτίζεται. Και εκεί, άνοιξαν οι ουρανοί και φανερώθηκε ο Πατέρας, ενεργοποιείται δηλαδή η Θεία φανέρωση του Λόγου. Αυτό σημαίνει ότι το Μυστήριο του Αγιασμού συνδέεται με την ενεργοποίηση του Λόγου και ταυτόχρονα με την επίσημη αποδοχή του Θείου μέσα μας, που αναγνωρίζοντας πλέον την αποστολή του, ξεκινάει να τη ζει.

Πράγματι η σπονδυλική στήλη του ανθρώπου, δεν είναι μόνο ένα σημείο ζωτικής σημασίας λόγω του ότι έχει τον μυελό και τη φαιά ουσία, που πολλοί τη θεωρούν άμεσα συνδεδεμένη με το θετικό και το αρνητικό ρεύμα που ενυπάρχει μέσα στο ανθρώπινο ον. Αν δούμε λοιπόν σαν Ιορδάνη τη σπονδυλική του στήλη, ή τον αγωγό το νοητό, το φωτεινό που συνδέει τα

κέντρα του, εκεί λοιπόν στο σημείο του λαιμού, στο σημείο του λόγου που συναντάται με τον Ιωάννη, θα οδηγηθεί στη Βάπτισμα και θα κλείσει ο κύκλος. Θα κλείσει ποιος κύκλος; Ο κύκλος που ενώνει τον άνθρωπο και το Θεό για πρώτη φορά στο μικρόκοσμό του, μέσα του. Ο Ιωάννης για χρόνια ολόκληρα βρίσκεται στην έρημο, ως «φωνή βοώντος εν τη ερήμω». Η έρημος, το πιο ερημικό σημείο που υπάρχει μέσα στο ανθρώπινο ον, βρίσκεται στην επίφυση, στο ανώτερο κέντρο του. «Φωνή βοώντος εν τη ερήμω», το πιο έρημο κομμάτι του ανθρώπινου εαυτού, προς το παρόν. Βγαίνει από την έρημο, κατεβαίνει στον Ιορδάνη για να βαπτίσει και εκεί συναντιέται με το Χριστό, κλείνει το ρεύμα, ο αγωγός και εκεί συμβαίνει η μεγάλη μεταλλαγή του ανθρώπου. Περνάει από κατάσταση Ιωάννη, σε κατάσταση Χριστού, ο οποίος πλέον κάνει το Έργο Του.

Έχουμε λοιπόν μια κατάσταση που μέσα στον άνθρωπο, έχει να κάνει με την αναγνώριση από τον Πατέρα. Ο άνθρωπος δηλαδή, ακούει μέσα του ότι αναγνωρίζεται από τον Πατέρα του ως Υιός Του. Μόνο τότε επέρχεται πραγματική Βάπτισμα. Αναγνωρίζοντας δηλαδή την Υιότητά του, βαπτιζόμενος από τον Ιωάννη, που μέχρι πρότινος ήταν εκείνος ο οποίος άνοιγε τον δρόμο. Αναγνωρίζεται λοιπόν το στοιχείο του Ιησού μέσα μας και αναγνωρίζεται πρώτα απ' όλα από τον Ιωάννη που υπάρχει μέσα μας, τον Μέγα εκπαιδευτή του ανθρώπου και από εκεί ξεκινάει πλέον η πορεία του.

Όλα ξεκινούν όμως, όταν το Άγιο Πνεύμα πλησιάσει τη Μαρία, δηλαδή την ψυχή που είναι στραμμένη στο Φως. Είναι αυτή που διατηρεί το σπόρο της σωτηρίας στη καρδιά της. Το πρώτο βάπτισμα διεξάγεται στο όνομα του Πατρός όπου εγκαθίσταται ο σύνδεσμος που συνδέει το μικρόκοσμο με τον Αληθινό Άνθρωπο με την Αγάπη. Δηλαδή η αφύπνιση του Πνευματοσπινθήρα και η ενεργοποίησή του ώστε να απελευθερωθεί και να εξαγνισθεί.

Ο δεύτερος μεγάλος σταθμός στην πορεία της Χριστοποίησης είναι η κάθοδος του Άκτιστου Πρωταρχικού Φωτός, η γέννηση του Ιησού στη Φάτνη. Η σύνδεση της Ουράνιας Φωτοβολίας με τον άνθρωπο της γήινης φύσης. Το δεύτερο βάπτισμα γίνεται στο όνομα του Υιού, όταν ολοκληρωθεί το πρώτο. Παύεις να ζεις από τη γνώση της διττότητας που τροφοδοτεί το εγώ αλλά τροφοδοτείσαι από τη Θεία Συνειδηση. Είναι ένα Πυρ που συντρίβει το εγώ και ξεσκεπάζει την πλάνη. Σ' αυτή τη κατάσταση διαφαίνεται το έργο του Ιωάννη του Βαπτιστή, του Πρόδρομου της πρώτης Παρουσίας ο οποίος είναι ο Ηλίας που έρχεται πάντα πρώτος.

Το Πυρ της κλήσης που ενεργοποιείται στον πνευματοσπινθήρα φθάνει σαν κεραυνός από το στέρνο στο κέντρο των εγκεφαλικών κέντρων μέσα από το αίμα. Αυτή η πνευματική κυκλοφορία αίματος, η εμπλουτισμένη με Θείο Φως, που συνδέει απ' ευθείας την Καρδιά με την Κεφαλή είναι ο Ιορδάνης, όπου πρόκειται να γίνει η Βάπτισμα. Όταν ο Χριστός εισρέει στο εγκεφαλικό τμήμα της επίφυσης, συναντά εκεί σε αυτό το ρεύμα-ποτάμι ψυχικού φωτός, που ενώνει Καρδιά και Κεφαλή, την Ψυχή και τότε κατέρχεται η Λευκή Περιστέρα, το Άγιο Πνεύμα. Ο Ιωάννης είναι το κλειδί, είναι ο Άνθρωπος που έρχεται μαζί με το Λόγο, ενωμένος με Αυτόν, να αποκαταστήσει τη δικαιοσύνη. Κατά Νόμον λοιπόν, ο Αδάμ Ιωάννης προηγείται του Αδάμ του Ουράνιου Ιησού και γι' αυτό ο πρώτος βάπτιζε με ύδωρ και ο δεύτερος με Πυρ. «Πας μη γεννηθείς εξ ύδατος και πνεύματος ου δύναται κληρονομήσει τη Βασιλείαν των Ουρανών». Ο Ιωάννης βαπτίζοντας εξ ύδατος, προετοιμάζει το Βάπτισμα με Πυρ, δηλαδή η ψυχή του ανθρώπου προετοιμάζεται να δεχθεί το Πνεύμα του Θεού. Το μυστήριο του Εξαγνισμού, της Βάπτισμα, προετοιμάζει το μυστήριο της Μετουσίωσης, της Θυσίας. Ο Ιησούς εκδηλώνει τις Εξουσίες του Υιού του Ανθρώπου.

Με τη δύναμη της θυσίας του Χριστού το βάπτισμα απαλλάσσει τον άνθρωπο από την ενοχή του προπατορικού αμαρτήματος και από την καταδίκη του αιώνιου θανάτου και τον κάνει χριστιανό.

Συμβολικά, ο άνθρωπος πεθαίνει μέσα από το βάπτισμα και ξαναγεννιέται εξαγνισμένος, ανανεωμένος. Ακριβώς όπως ο Χριστός αναστήθηκε από το μνήμα Του.

Με το μυστήριο του Βαπτίσματος η Χάρη του Αγίου Πνεύματος επενεργεί και σφραγίζει το

φυσικοαιθερικό σώμα του ανθρώπου στο ενεργειακό κέντρο της βάσης της σπονδυλικής στήλης.

Υπήρχαν τρία οικοδομήματα στην Ιερουσαλήμ αφιερωμένα στη Θυσία. Το πρώτο έβλεπε στη Δύση και ονομαζόταν Άγια, εκεί που γίνεται το Βάπτισμα, η Κάθαρση του νου και του σώματος. Το δεύτερο έβλεπε στο Νότο, εκεί που γίνεται το Χρίσμα, η λύτρωση της καρδιάς και της Ψυχής και ονομαζόταν Άγιο-Αγίου. Το τρίτο έβλεπε στην Ανατολή και λεγόταν Άγια των Αγίων (νυμφώνας που πραγματοποιείται η ένωση του πνεύματος και η τελειοποίηση της συνείδησης), εκεί έμπαινε ο Αρχιερέας. Την Τριαδικότητα που φανερώνουν αυτά τα εξωτερικά σύμβολα ως προς την εξελικτική πορεία του ανθρώπου, φανερώνουν επίσης και τα τρία πρόσωπα, Ιωάννης-Ηλίας-Μελχισεδέκ, που αποτελούν ένα πνεύμα, αυτό του πρωταρχικού Ανθρώπου-Αδάμ, που εκδηλώνεται πάντα ανάλογα με τις αναγκαιότητες της εξέλιξης της Ανθρωπότητας. Ο Ιωάννης λοιπόν αντιπροσωπεύει τα Άγια, ο Ηλίας το Άγιο Αγίου και ο Μελχισεδέκ τα Άγια των Αγίων. Η παρουσία αυτών των τριών προσώπων στην Ιστορία ξεκινά με το Μελχισεδέκ, έπειτα με τον Ηλία και έπειτα με τον Ιωάννη, φανερώνοντας τη σταδιακή κάθοδο του πνεύματος στην ύλη, την καθοδική ροή του Ιορδάνη που γεννά ανθρώπους. Με τη Βάπτιση του εξ Ουρανού καταβάς Λόγου Χριστού, τα ύδατα μεταστρέφονται προς τα άνω, διανοίγοντας το Δρόμο για τον από γης αναβαίνοντα άνθρωπο, την ψυχή που θεώνεται. Γι' αυτό το κλειδί της ανόδου δίνεται μέσω του Ιωάννη που αντιπροσωπεύει την κάθαρση του νου, τη θυσία της διάνοιας, μέσω της οποίας συντελείται η λύτρωση της ψυχής, ώστε να επιτευχθεί η Τελειοποίηση. Γι' αυτό και ο Ιωάννης πεθαίνει, προτυπώνοντας τη Θυσία, ενώ ο Ηλίας δεν πεθαίνει, προτυπώνοντας την Ανάληψη και ο δε Μελχισεδέκ ζει αιωνίως, «μήτε αρχήν ημερών, μήτε τέλος ζωής έχων», προτυπώνοντας την Άχωρη και Άχρονη Ένωση του Υιού με τον Πατέρα. Ακόμη και οι ονομασίες που δίνονται Άγια, Άγιο Αγίου, Άγια των Αγίων, φανερώνουν την Ενότητα που εκδηλώνεται αυτό το Πρωταρχικό Πνεύμα, Ιωάννης-Ηλίας-Μελχισεδέκ, ως ο Αιώνιος εκπαιδευτής του Ανθρώπου. Στην περίοδο Μελχισεδέκ εκδηλώνεται η Πατρότητα καλυμμένη, στου Ηλία η Υιότητα και στου Ιωάννη για πρώτη φορά μέσα στις Γραφές η κάθοδος του Αγίου Πνεύματος «εν είδει περισσότερας».

Η καρδιά είναι το τέταρτο κέντρο, ρυθμίζει τη σχέση των τριών κατωτέρων και των τριών ανωτέρων. Εάν πάρουμε όμως τα επτά σώματα του ανθρώπου με τη σειρά, το τέταρτο σώμα του είναι το νοητικό. Το κέντρο λοιπόν βρίσκεται εκεί και υπάρχει σαφώς σύνδεση ρυθμιστής σώμα-νου, ρυθμιστής κέντρο-καρδιά, το μυστήριο λοιπόν στην πραγματικότητα το μεγάλο, βρίσκεται εκεί που ενώνονται ο νους και η καρδιά. Υπάρχει ένα ρεύμα ενεργειακό που συνδέει το νου με την καρδιά, στο υλικό μας σώμα φανερώνεται μέσα από τα αγγεία και μέσα από τις νευρώσεις, το νευρικό και το κυκλοφορικό σύστημα συνδέουν και την καρδιά με τον εγκέφαλο, και τον εγκέφαλο με την καρδιά, όμως υπάρχει και ένα άλλο ρεύμα που συνδέει τον εγκέφαλο με την καρδιά το οποίο είναι αόρατο βέβαια, δεν είναι ούτε από νευρικό φτιαγμένο, ούτε από του αίματος τις αρτηρίες και τις συνδέσεις, είναι καθαρή ενέργεια. Είναι ο Ιορδάνης που υπάρχει μέσα στον άνθρωπο με μορφή ενεργειακού ρεύματος, που διαχέεται σε όλο το ανθρώπινο σώμα. Αυτό λοιπόν το ρεύμα ζωής στο οποίο βάπτισε κάποτε ο Ιωάννης, τώρα βαπτίζει ως Λόγος εν Πνεύματι Αγίω και Πυρί άρα, τι είναι; Είναι Θείο Ουδέτερο Ρεύμα, είναι το Θείο Ουδέτερο Ρεύμα Ζωής και Ανάστασης.

Η Θεία Υπόσταση, η Χριστογένεση γίνεται μέσα στη Βηθλεέμ. Αυτή η Βηθλεέμ βρίσκεται μέσα στην καρδιά, στον πνευματοσπινθήρα. Μετά όμως τη γέννηση δεν ακολουθεί η βάπτιση; Αυτή η βάπτιση πού γίνεται; Στο κεφάλι. Στο κεφάλι ήταν και οι φλόγες της Πεντηκοστής, στο κεφάλι άγγιζαν τότε οι ιερείς για να μεταφέρουν το Χρίσμα, την Ευλογία και εκεί είναι το πρώτο σημείο που μάθαμε να κάνουμε το σταυρό μας χωρίς να ξέρουμε γιατί. Εκεί λοιπόν γίνεται η ενεργοποίηση, η βάπτιση, υπάρχει λοιπόν συγκεκριμένος ρόλος που συνδέει την κεφαλή και την καρδιά, ο ίδιος ρόλος που συνδέει πνεύμα και ψυχή.

Ο πρώτος Αδάμ στην εκπνοή του Πατέρα είναι ο Ιορδάνης, που ρέοντας προς τα κάτω γεννά τους ανθρώπους, συμβολίζοντας την κάθοδο του πνεύματος στην ύλη. Ο Χριστός, ο

ενανθρωπισθείς Λόγος, ο Θεός καταβάς, μεταστρέφει τα ύδατα, αλλάζει τη ροή του Ιορδάνη προς τα άνω, διανοίγοντας το δρόμο για τον ανερχόμενο Άνθρωπο που Θεώνεται ως Ψυχή, επιστρέφοντας στον Πατέρα, παρουσιάζοντας την εικόνα της εισπνοής του εκδηλωμένου Λόγου Θεού.

Το τρίτο βάπτισμα γίνεται στο όνομα του Αγίου Πνεύματος, όταν έχει ολοκληρωθεί το δεύτερο βάπτισμα δηλαδή σ' αυτό το σημείο βαπτίζεται ο Χριστός από τον Ιωάννη μέσα στην υπόσταση του ανθρώπου. Σ' αυτή τη βάπτισμα φανερώνεται η ενοποίηση του προκαταρκτικού βαπτίσματος με νερό και το βάπτισμα εν Πνεύματι Αγίω και Πυρί, που ο Ιωάννης έλεγε ότι θα τελείται πλέον από τον Χριστό. Αυτή τη βάπτισμα εγκαινίασε ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός. Η ατομικότητα διαλύεται και αποκαλύπτεται η φύση του Θεού καθώς αρχίζει να εκδηλώνεται ο Θεός Εαυτός του ανθρώπου. Με το τρίτο βάπτισμα αρχίζει ο θάνατος του φυσικού όντος ώστε να γεννηθεί ο Άνθρωπος άνωθεν. Ο άνθρωπος από την ανακύκλωσή του στη συντήρηση του θετικού και αρνητικού ρεύματος, το δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού, στρέφεται στο δέντρο της ζωής, ανακυκλώνοντας Θείο Ουδέτερο ρεύμα. Η Θήλεια Αρχή του Όντος που συμβολίζεται με το χάλκινο φίδι, το Ψυχικό Ων, η ακτινοβολία της συνείδησης που εκδηλώνεται ως Ψυχικό δυναμικό του εγκεφαλονωτιαίου συστήματος, γεννάει την αρσενική δημιουργική Αρχή, τον Πύρινο Όφη, Αδάμ. Ο Χάλκινος Όφης, Εύα είναι ο «κατέχων» των γραφών και η ανάβασή του μέσω του Οφιοειδούς Πυρός (κουνταλίνη) σαλπίζει τη φανέρωση της Δευτέρας Παρουσίας του Χριστού. Γι' αυτό κατά τη βάπτισμα του Ιησού έχουμε παρουσία της Αγίας Τριάδας: του Πατρός που ακούγεται η φωνή του, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος εν είδει Περιστεράς.

Σ' αυτό το σημείο ο Ιωάννης ο Βαπτιστής παραδίδει τους μαθητές-ικανότητες Ιωάννη και Ιάκωβο, που τον ακολουθούσαν, στην επιστασία του Χριστού που πρόκειται να ξεκινήσει το έργο του. Ο Δάσκαλος αφήνει το μαθητή μόνο όταν ολοκληρώσει το βάπτισμά του κι αυτό πιστοποιείται από την απελευθέρωσή του από δεσμευτικές διαδικασίες σκεπτομορφών, από την ικανότητά του να μιλάει νέες γλώσσες, δηλαδή στη ψυχή των ανθρώπων, από μια νέα συμπεριφορά που οφείλεται σε μια νέα προσωπικότητα και από το γεγονός ότι δεν ξεγελιέται πλέον από ψευδαισθήσεις, δεν ξεχνιέται, δεν αποκοιμείται. Διατηρεί σταθερή τη μνήμη του ποιος είναι και εκδηλώνει θεραπεία, εκβάλλει δαιμόνια, κάνει τους τυφλούς να βλέπουν, τους κουφούς ν' ακούν και τους κουτσούς να περπατούν.

Περί του Αγίου Μύρου και του Χρίσματος του Ιησού

Μόλις σηκωθεί ο βαπτιζόμενος από την κολυμβήθρα χριέται με το άγιο μύρο. Αφού ο Ιησούς Χριστός βαπτίσθηκε στον Ιορδάνη, τότε το Πνεύμα το Άγιο κατέβηκε εν είδει περιστεράς στην κεφαλήν αυτού, αυτό το Πνεύμα κατέβηκε στους Αποστόλους εν είδει πύρινων γλωσσών την ημέρα της Πεντηκοστής, αυτό το Πνεύμα το Άγιο, δηλαδή, τα διάφορα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, μεταδίδονταν στις αρχές του Χριστιανισμού στους βαπτισθέντες, με την επίθεση των χεριών των Αποστόλων στις κεφαλές των. Αυτός που εμποδίζει την εσωτερική εξέλιξη του ανθρώπου άνωθεν και τη γέννησή του άνωθεν, γιατί η Βασιλεία των Ουρανών είναι μέσα του, και το εσωτερικό σημαίνει ταυτόχρονα και ανώτερο, σε σχέση με το εξωτερικό που είναι κατώτερο, μας δίνει να καταλάβουμε ότι το μοναδικό εμπόδιο προς την Βασιλεία των Ουρανών που υπάρχει, είναι ο Φαρισαίος που υπάρχει μέσα μας. Αυτός που κρατά τα κλειδιά, αλλά δεν μπαίνει ούτε ο ίδιος, ούτε αφήνει τους άλλους να μπου. Ο Φαρισαίος μέσα μας, είναι ο εξωτερικός άνθρωπος των τύπων και δεν μας αφήνει να μπούμε στη Βασιλεία, γιατί για να μπούμε πρέπει εκείνος να πεθάνει.

Το Μυστήριο του Θείου Μύρου του Χρίσματος συνδέεται με την Χριστογένεση, τη Δεύτερη Γέννηση Άνωθεν. Ο Κόσμος είναι ένας Άνθρωπος, ο Άνθρωπος είναι ένας Κόσμος. Και τα δύο υπόκεινται στην ίδια Νομοτέλεια του Θείου Λόγου και εξελίσσονται όχι με τον ίδιο αλλά με ανάλογο τρόπο.

Το Άγιο Μύρο με το οποίο μυρώνεται κάθε ορθόδοξος κατά τη βάφτισή του παρασκευάζεται από λάδι και από άλλα 57 συστατικά που συμβολίζουν τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος. Η ιστορία του μύρου ή σμύρνας χρονολογείται από την εποχή του Ιησού, αφού ένας από τους Τρεις Μάγους το είχε προσφέρει ως δώρο στον νεογέννητο Χριστό. Με πολύτιμο μύρο είχε αλείψει τα πόδια του Ιησού η αμαρτωλή γυναίκα στο σπίτι του Φαρισαίου, ενώ κατά την ταφή Του ο Νικόδημος άλειψε το σώμα του Ιησού με σμύρνα και αλόη.

Ας δούμε όμως αρχικά τι είναι το Άγιο Μύρο, το οποίο στην προκειμένη περίπτωση χρησιμοποιείται ως υλικός φορέας της Θείας Χάριτος. Το μύρο που χρησιμοποιείται στο μυστήριο είναι ένα μείγμα από αιθέρια έλαια που παίρνουμε από τα φυτά. Το αιθέριο έλαιο του φυτού είναι η υλοποιημένη ζωτική αιθερική ενέργεια του φυτού.

Όλα τα δημιουργημένα όντα έχουν αιθέριο ρευστό, αλλά ανάλογα με το βαθμό της εξέλιξης που έχουν στην κοσμική ιεραρχία, το ρευστό που εκπέμπεται, αποτελείται από διάφορες αναλογίες πνεύματος και ύλης. Άλλο αιθερικό δημιουργείται στα ορυκτά, άλλο στα φυτά, και άλλο στα ζώα και στον άνθρωπο.

Μ' αυτό τον τρόπο δημιουργούνται διάφορα είδη αιθερικών ρευστών, όπως π.χ. το αισθητικό αιθερικό ρευστό, το ζωικό αιθερικό ρευστό, το ψυχικό ρευστό, το αστρικό ρευστό, το δυναμικό ρευστό, το φυτικό αιθέριο ρευστό κ.λπ. Είναι ρευστά τα οποία κυκλοφορούν και συνδέουν ανάλογα τα αστρικά σώματα των όντων των τριών βασιλείων της φύσης.

Η αιθερική ενέργεια λοιπόν του φυτικού βασιλείου, είναι αποτέλεσμα της δράσεως του Πνεύματος πάνω στις μορφές του φυτικού βασιλείου. Αυτή η ζωτική αιθερική ενέργεια του φυτού εμπεριέχεται στο αιθέριο έλαιό του. Είναι η ψυχή του φυτού και είναι παρούσα σε πολύ μικρές ποσότητες, μερικές φορές σε ποσότητα μόνο 0,01 %.

Με το μυστήριο του Χρίσματος, η Χάρη του Αγίου Πνεύματος επενεργεί στο ενεργειακό κέντρο του Ιερού και σφραγίζει το φυσικό σώμα του ανθρώπου.

Το κέντρο του ιερού απεικονίζει τη ζωτική δύναμη του ανθρωπίνου σώματος. Μέσω του κέντρου αυτού αφομοιώνεται η ζωική ενέργεια η οποία κυκλοφορεί σε όλα τα μέρη του σώματος δίνοντας του ζωή.

Το κέντρο αυτό αποτελεί έδρα της υλικής μας υπόστασης και αντιστοιχεί στα πρωτόγονα ένστικτα και στις έντονες ζωώδεις τάσεις. Είναι η σύνθεση του ανδρισμού και της θηλυκότητας. Έχει στενή σχέση με την αναπαραγωγή.

Με τη διεργασία της αφομοίωσης σφραγίζεται η φύση των ζωικών μορφών από την αισθητική δυναμικότητα της Πνευματικής Αγάπης, την οποία αντανακλούν και έτσι καθίστανται ζώσες. Προσδίδει στη φυσικοζωική μορφή του ανθρώπου τη δυναμικότητα των Θείων Θελήσεων και Ενεργειών, δίνοντας της το «κατ' εικόνα Θεού», δηλαδή τη μορφή του ανθρωπίνου σώματος. Επίσης υποκινεί κάθε διεργασία ζωής στον ανθρώπινο οργανισμό, που τον κάνει ικανό έρεισμα Θείας Συνείδησης, εμψυχώνοντας τη δυναμική ιδιότητα της κίνησης.

Γι' αυτό το Χρίσμα δίνεται μόνο σε όσους αποφασίζουν να ενταχθούν σε εξελικτικό μνητικό δρόμο. Αρχικά, δινόταν μόνο σε μνημένους ή ιερείς. Αργότερα, μετά την ενσάρκωση του Λόγου, όπου επισφραγίσθηκε στον κοσμικό κύκλο το σχέδιο της επανόδου του πεπτωκότος πνεύματος, το Χρίσμα δίνεται σε οποιονδήποτε ακολουθεί το δρόμο που άνοιξε ο Χριστός.

Με το Χρίσμα σφραγίζεται η δυναμική ιδιότητα της κίνησης, της ομιλίας και των οργάνων των 5 αισθήσεων. Επισφραγίζεται έτσι η υλική μας υπόσταση και καθαγιάζεται από την Ενέργεια του Αγίου Πνεύματος. Ο έμφυτος χαρακτήρας προσανατολίζεται, εξισορροπείται και ευθυγραμμίζεται με την ποιότητα και τον προορισμό του ανθρώπου - πνεύματος, να ενωθεί με το Δημιουργό του.

Η τελετή του χρίσματος για τους Ορθόδοξους είναι αλληλένδετη με εκείνη του βαπτίσματος ενώ στους Καθολικούς και Διαμαρτυρόμενους ένα διάστημα 10-12 χρόνων. Οι χρίσεις έχουν τον εξής συμβολισμό:

- στο μέτωπο: για να απαλλαγεί από τη ντροπή της παράβασης και για να κατοπτρίζεται η δόξα του Κυρίου.
- στα αυτιά: για να είναι ευήκοα στα θεία μυστήρια.
- στην όσφρηση: γιατί «Χριστού ευωδία εσμέν τω Θεώ εν τοις σωζομένοις».
- στο στήθος: για να φορέσουμε το θώρακα της δικαιοσύνης και να αντέχουμε στους πειρασμούς του Σατανά.

Το μύρο είναι η σφραγίδα του Κυρίου ότι ο νεοφώτιστος ανήκει πια στο ποίμνιό του, πράγμα που μας θυμίζει τα σημάδια που χάραζαν οι αφεντάδες στους δούλους τους.

Με τη βοήθεια του χρίσματος ο χριστιανός γίνεται:

Προφήτης: γιατί μπορεί ν' ακούει και να ιδεί άρρητα πράγματα.

Ιερέας: γιατί οφείλει να προσφέρει τον εαυτό του θυσία ζώσα κι ευάρεστη στο θεό και

Βασιλιάς: καθόσον εξουσιάζει τα πάθη του.

Μετά τη μετάληψη, την απόλουση και την τριχοκουρία του νεοφώτιστου τελειώνει η τελετή βαπτίσματος και χρίσματος.

Το Φως το οποίο διαχέεται άφθονο διαπερνά τα πάντα, τους κόσμους, τα πεδία, φτάνει σε μέρη όπου ζουν οντότητες στο σκότος και τις φωτίζει. Το ίδιο ακριβώς τελεί αυτή η Μυσταγωγία μέσα στον άνθρωπο. Φτάνει στα πιο μύχια της ύπαρξής του και της ψυχής του και τα φωτίζει και τα αναγεννά.

Αγαπημένε Μαθητή του Λόγου, εκείνος που δε γνωρίζει τον αληθινό του Εαυτό, δε γνωρίζει τίποτε. Το πρώτο που απαιτείται είναι η Πίστη, το δεύτερο η Αγάπη και το τρίτο τα Έργα. Η ενσυνείδητη συμμετοχή στα Θεία Μυστήρια είναι η συμμετοχή σου στη Βασιλεία του Πατέρα. «Όποιος είναι κοντά Μου είναι κοντά στη Φωτιά και όποιος είναι μακριά Μου είναι μακριά από τη Βασιλεία των Ουρανών. Να αγαπάτε τους Αδελφούς σας όπως την Ψυχή σας. Οι Μαθητές Μου αναγνωρίζονται από τη μεταξύ τους Αγάπη. Και όλοι μαζί είναι Ένας».